

Helikopterilento on ainutlaatuinen kokemus nähdä Kapkaupungin kauneus lintuperspektiivista.

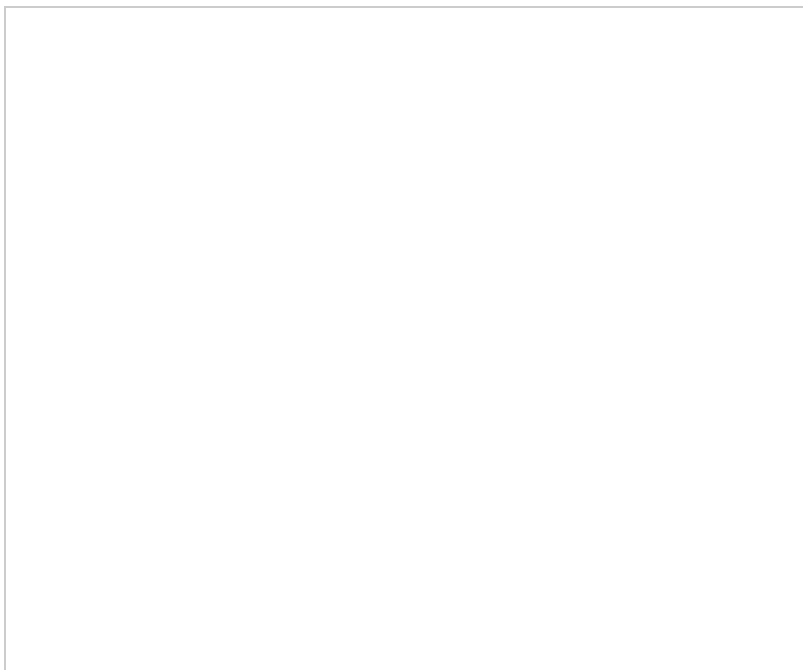
Nautiskelijan Kapkaupunki ja Rovos Rail: häivähdyksiä menneestä maailmasta

28.1.2021 0.00

Kapkaupungin tuulet voivat tehdä kuumastakin päivästä vilpoisan, mutta on kuitenkin varmaa, että Etelä-Afrikka ei jätä ketään kylmäksi. Lumoava luonto, ystävälliset paikalliset, monipuolinen ja laadukas ruoka- sekä viinikulttuuri tarjoavat matkailijalle ainutlaatuisen kokemuksen. Kokemuksen, joka todennäköisesti jättää lähtemättömän vaikutuksen sekä toiveen paluusta.

Onnellisena uuvuttavien lentojen jälkeen seison kadunlaidalla mittaitten hotelli Cape Cadoganin julkisivua. Sen valkoinen, jyrävä fasadi tervehtii minua yhdessä iloisesti hymyilevän turvamiehen kanssa. Siirtomaa-ajan henkeä huokuva talo näyttää eliitin upealta kaupunkiresidenssiltä, jota se on todellisuudessa ollutkin. Huokaan ihastuksesta. En ole suurten hotellien enkä hotelliketjujen ystävä, vaan viihdyn pienissä, kodikkaissa ja yksilöllisissä yöpymispaikoissa. Persoonallisten paikkojen löytämiseksi saatan käyttää hieman enemmän aikaa, sillä vaivannäkö usein palkitaan. Jo ensisilmäyksellä näyttääkin selvältä, että valintani on kannattanut. Tämä viehättävä boutique hotel Cape Cadogan – entinen yksityistalo, jonka juuret johtavat aina 1700-luvun lopulle saakka – hurmaa ensi silmäyksellä. Jotain hotellista kertoo myös, että helmikuussa 2014 se juhli 10-vuotis syntymäpäiviään: kiitettävä saavutus tässä maailmassa, jossa usein kertakäyttökulttuuri ja ohimenevät trendit hallitsevat myös turistien valintoja ja kulutustottumuksia.

Ihastuttava ensivaikutelma syvenee entisestään hotellin kodikkaasti sisustetussa aulassa sekä oleskelutiloissa eikä hymyni sammu kasvoiltani huoneessanikaan, joka on sisustettu nykyaikaisesti, mutta rakennuksen historiaa ja yksityiskohtia kunnioittaen. Olen löytänyt yhden historiaa rakastavan esteetikkomatkailijan unelmista. Moittia ei voi myöskään henkilökuntaa, joka auttaa järjestämään toiveeni koskien esimerkiksi autonkuljettajaa, takseja ja

vierailukohteita. Vuosien varrella olen oppinut, että matkustaessa uuteen kaupunkiin, auttavainen hotellihenkilökunta on kullan arvoista. Näin asetuttuani huoneeseeni, voin unohtaa matkaoppaiden selaamisen ja aikataulujen suunnittelun. Niiden sijaan voin pyhittää ensimmäisen päiväni Etelä-Afrikan auringolle lukien kirjaa hotellin pienellä uima-altaalla, jonka valkoisessa rauhassa mieli ja sielu lepäivät.

Puhtaissa valkeissa lakanoissa nukutun yön jälkeen herään uuteen päivään innoissani: tummansinisenä hehkuva taivas tervehtii minua raotettuani huoneeni muhkeita verhoja. Rakastan helteisiä aamuja auringossa, mutta Kapkaupungissa tuuli usein yllättää lämpöä rakastavan matkailijan. Nytkin viileä tuuli tuivertaa avoimilla paikoilla viilentäen ilman ja minun onkin vaikea päättää heti aamutuimaan etsiydynkö aurinkoon, jossa tuuli heittelee poninhännästä karanneet hiukset kasvoilleni vai tydydynkö varjoisaan tuulen suojaan, jolloin niin kovasti Suomessa kaipaamani auringonsäteet jäävät saavuttamattomiin. Päädyn aamiaisen ajaksi viimeksi mainittuun vaihtoehtoon. Varjossa alkaneesta aamusta huolimatta, voin todeta tyytyväisenä, että hotellin sisustuksessa ei ole tehty kompromisseja myöskään pienen, mutta toimivan aamiaishuoneen kohdalla, vaan se on soma kuin karamelli vaaleanharmaine huonekaluineen ja valkoisine pöytäliinoineen. Koska pelkkä kauneuden ihastelu ei pidä hengissä, on mukavaa todeta, että myös aamiainen on maukas ja monipuolinen - seisovanpöydän lisäksi listalta on valittava lämmin annos: päädyn eggs benedictiin pinaatilla. Voiko päivä enää ihanammin alkaa?

Viihdyn Cape Cadoganin viehättävässä rauhassa ehkä liiankin hyvin, mutta olisi suorastaan ajan ja loman haaskausta olla tutustumatta Kapkaupungin ympäristöön. Vaikka Water Front on lähinnä matkailijoiden valtaama, päätän viettää yhden päivän alueella. Alueella soi musiikki kaikkialla ja ihmisten laaja kirjo nauttii elämästä kaduilla sekä terasseilla. Pelkästään iloisten ihmisten tarkkaileminen saa hyvälle tuulelle, mutta Kapkaupunki ei ole vain huoletonta elämää. Waterfrontista lähtevät lautat kuljettavat Robben Islandille, jonne tehty matka saa kävijän mietteläiksi - se konkretisoi Etelä-Afrikan synkkää historiaa.

Yleensä tutustun kaupunkikohteisiin jalat vakaasti maan pinnalla, mutta nyt päätän tehdä poikkeuksen ja uskaltaudun tarkkailemaan Kapkaupunkia ilmasta käsin. Water Frontin ranta-alueelta lunastan lentolipun helikopterilennotte ja jo hetken kuluttua huomaankin istuvani pienessä kopterissa, joka nousee ilmaan vaappuen. Tunnen oloni munankuoreen sulloituksi ja kauhuissani tarkkailen yhä kauemmas alas jäävää maata rakennusten muuttuessa pikkuruisiksi. Vilkaisen sivusilmällä pilottia, joka istuu tynenä ja rauhallisena ohjaten konetta yhä ylemmäs. Pelkoni muuttuukin ihailuksi kun pikkuruinen ja pärisevä helikopteri kaartaa meren ylle ja allamme avautuvat uskomattomat näkymät - aallot nuolevat rantaa ja rikkoutuvat vaahtopäiksi kallioihin, jotka näyttävät naurettavan pieniltä ja piskuisilta. Henkeäsalpaavat maisemat vangitsevat saaden minut hiljaisen miettelääksi, puoli tuntia meneekin yhdessä hujauksessa ja kopterin laskeutuessa takaisin lähtöpaikkaansa aika tuntuu menneen aivan liian nopeasti.

Saatuani jalkani turvallisesti maanpinnalle, huomaan olevani nälkäinen. Eri matkakohteet avautuvat usein juuri niiden ruokakulttuurin kautta ja niin myös Kapkaupunki. Hotellini sijaitsee lähellä nuorekasta ja trendikästä Kloofstreetiä, jonka varrella on monia pieniä liikkeitä. Mieleen painuvin löytö on kuitenkin Kloofstreet House -ravintola. Selvitan harvoin matkakohteen ravintoloita etukäteen, sillä luotan niiden suhteen tuuriini. Tällä kertaa onni on puolellani, sillä huomioni kiinnittyy viktoriaanista tyyliä edustavaan taloon, joka hurmaa heti ulkonäöllään. Talo ja sen pieni puutarha kätkevät sisäänsä ihastuttavan ravintolan, joka on vivahteikkaan historiansa aikana toiminut yksityiskotina, bordellina sekä toimistona. Nyt paikka on kokenut uuden elämän nuorekkaana, trendikkäänä ja helposti lähestyttävänä ravintolana. Asiakaskunta koostuu niin nuorista aikuisista kuin jo eläkeiän saavuttaneista. Kun kokonaisuuteen yhdistyvät vielä auttavainen ja ystävällinen henkilökunta sekä maukas ruoka, on oikeanlaiset ainekset koottu. Kloofstreet Houseessa ei vain nautita ruoasta, sillä itse ravintola on herkkua silmille: siellä on useita eri tyyleillä sisustettuja saleja kuten aasialaistyylinen lasitettu terassi, viktoriaanista tyyliä mukaileva ruokasali, 1920-luvun tyylinen matkabaari sekä Eden-teemaa kantava puutarha.

Toinen vierailemisen arvoinen ravintola on Pöytävuoren läheisyydessä sijaitseva Roundhouse. Lordi **Charles Somersetin** entinen metsästysmaja on muutettu ravintolaksi, joka tarjoaa sekä fine-dining elämyksen että rentoa piknik-tunnelmaa. Lyhyt automatka on vaivan arvoinen, sillä ravintolan illalla tarjoama The Rumbullion -menu on tarkoitettu rentoa ruokahetkeä etsiville. Nurmikentälle on sijoitettu valkoiseksi maalattuja pöytiä ja penkkejä, joiden päässä on kori, jossa sulassa sovussa ovat niin menu, lautaset, mausteet kuin

Cape Cadogan -hotellin viehättävällä sisäpihan uima-altaalla on miellyttävän rauhallista.

Hotelli Androksessa aamiaisen voi nauttia terassilla.

ruokailuvälineetkin. Lista on suppea: valittavana on pizzoja ja tapaksia, mutta varsinkin illalla auringon laskiessa merelle, on maisema sanoin kuvaamattoman kaunis antaen yksinkertaisellekin aterialle oman leimansa.

Matkailijaa lämmittää myös se, että Kapkaupungin ravintoloissa hintataso on edullinen. Kaksi henkilöä nauttii kolmen ruokalajin illallisen ja muutaman lasin viiniä keskimäärin 40–60 eurolla. Varaus on kuitenkin hyvä tehdä etukäteen, sillä ravintolat ovat myös paikallisten suosiossa. Muutama päivä Kapkaupungissa saa kulinaristin sisälläni huutamaan ylisanoja ja ymmärrän hyvin miksi paikalliset rakastavat kaupunkiaan - hyvä ruoka, hyvät viinit, edullinen hintataso, miellyttävä ilmasto yhdistettynä upeaan luontoon.

Myös Kapkaupungin lähialueet tarjoavat upeita kohteita. Pakkaan matkalaukkuni ja sydän hitusen karrella hyvästelen Cape Gadoganin ja henkilökunnan. Kolmannen matkapäiväni illan hämartyessä matkustan vain viidentoista minuutin ajomatkan päässä sijaitsevaan The Cellars-Hohenort -hotelliin, joka puolestaan tarjoaa sukelluksen vanhaan englantilaistyyliiseen, hillittyyn eleganssiin. Valkoiseksi rapattuja kivitaloja ympäröi ihaistettava puisto ja yrttitarha, Pöytävuori piirtyy sinistä pilvetöntä taivasta vasten ja uima-altaan takana on vielä jäljellä pala viinitarha-alueesta. The Cellars-Hohenort on täysin erilainen hotelli kuin Cape Gadogan: se on isompi, formaalimpi, hillitympi ja sisustuksessa se luottaa vielä enemmän menneiden aikojen charmiin. Seuraavana päivänä asettautuessani puutarhan aurinkotuolille tunnen ajan melkein pysähtyneen. Jo aamiaisella alkanut hienostunut hiljaisuus jatkuu puutarhassa melkein käsin kosketeltavana. Huomaan käänteleväni kirjani sivuja hyvin varovasti, jotta en vain häiritsisi muita varjossa loikoilevia vieraita. Lounasaikaan on hyvä hetki istahtaa ison puun varjoon nauttimaan puutarhan kasviksista valmistetusta salaattista ja lasillisesta paikallista kuohuviiniä. Hiljaisuuden totean olevan ennemminkin miellyttävää kuin vaivaannuttavaa. Upeassa Green House -ravintolassa fine dining -elämys on täydellinen. Kaikesta huolimatta jo vuorokauden jälkeen kaipaen kipeästi toimintaa! Vaikka äärimmäisen hillitty tunnelma voi antaa kuvan ajassa seisahtaneesta ja vanhoillisesta paikasta, huomaan ilokseni hotellin kuuluvan IGLTA (the International Gay & Lesbian Travel Association) -liittoon.

Etelä-Afrikassa on syytä tutustua lähialueen viinitiloihin. Cape Gadoganin suosittelema kuljettaja, intohimoinen surffaaja sekä – jos vain mahdollista vielä intohimoisempi – viinin ja ruoan ystävä **Jamie Greateorex**, on järjestänyt päiväretken muutamalle lähialueen viinitilalle. Aamun lämmön vaihtuessa keskipäivän kuumuuteen saavumme Meerlust estate Stellenboschin -viinitilalle, jonka perusti saksalainen imigrantti **Henning Huising** vuonna 1695. Hän antoi tilalle nimen ”Meerlust”, meren ilo. Nykyisen tilan juuret ulottuvat vuoteen 1756 ja se onkin ollut saman perheen omistuksessa jo kahdeksan sukupolven ajan. Tilan päärakennuksen valkoinen fasadi kohoo edelleen lähes muuttumattomana tumman sinistä taivasta vasten ja sen ympäristöä koristavat viiniköynnöksiä suoraa riviä. Tilan viineissä sekoittuvat nykyaika ja klassinen viininvalmistus. Viinimaistelun jälkeen suunnataan lounaalle ja The wines of Jordan Stellenboschin ravintola Jordan tarjoaa makuhermoja kutkuttavan ruokamatkan. Sinisimpukat limellä, inkiväärillä ja sitruunaruoholla maustetussa kookosmaidossa vievät kielen mennessään ja ravintolan juustuhuoneen tarjonta viimeistelevät makuelämyksen. Lasillinen rosé-viiniä ja olen taivaassa – ja täynnä – luullen lopettavani syömisen vähintäänkin seuraavan kuukauden ajaksi. Minun pitäisi tuntea itseni paremmin: matkustaessani kohteessa, jossa ruoka on arvostettua sekä valmistettu makua ja ruoka-aineita kunnioittaen, huomaan olevani taas illalla hyvin nälkäinen. Illallisen nautin Steenbergin Catherina’s -ravintolassa, joka nimensä puolesta on kunnianosoitus voimakastahtoiselle ja rohkealle tilan 1600-luvulla perustaneelle **Catharina Rasille**. Tarina viinitilan taustalla on toki mielikuvitusta kutkuttava, mutta vaikka ruoka onkin erittäin hyvää, ei se vedä vertoja aiemmin päivällä nautitulle lounaalle.

Seuraavana aamuna suuntaan kohti Boutique hotel Androsia, joka sekin hurmaa minut jo ensimmäisinä minuutteina enkä siten kadu valintaani vaihtaa hotelleja tiuhaan tahtiin. Tämä viisitoista huonetta käsittävä hotelli on pieni helmi Kapkaupungin eteläisellä esikaupunkialueelle, Claremontissa. Hotelli on hollantilaistyylinen rakennus, jonka puutarhassa kukkivat lukemattomat ruusut. Sisustus on viimeistelty sekä tyylikäs ja oleskeluhuoneissa tarjolla olevat complimentary-herkut vievät kielen mennessään. Huomaankin istahtaneeni upottavalle sohvalle, lukevani taidekirjoja ja syöväni hyvällä ruokahalulla jumalaisia, suussa sulavia suklaamuffinsseja. Hotelli Andros on loistava valinta täydellistä rentoutumista etsivälle matkailijalle - päivällä uima-altaalla tai hemmotteluhetki Anuyu Body and Skin beauty -salongissa. Hotellissa vallitsee kunnioittava, mutta rento ja lämminhenkinen tunnelma, jonka varmistaa vieraista huolehtiva henkilökunta. Ainoana miinuksena voi todeta vain illallisen hotellin ravintolassa -

Ilyria Housen sisustus on runsaan romanttinen.

Joka päivä Rovos Railin ravintolavaunuissa tarjotaan aamiaisen, lounas ja neljän ruokalajin illallinen viinien kera.

se oli makujen puolesta pettymys. Mutta hyvin nukuttu yö kauniissa, klassisesti sisustetussa huoneessa ja aamulla terassilla nautittu monipuolinen ja hyvistä raaka-aineista valmistettu aamiainen pyyhki muiston illallisen pettymyksestä, enkä täältäkään haluaisi lähteä pois.

Matkani viimeisenä, mutta ei suinkaan vähäisempänä kohteena on Rovos Railin arvokkaassa kyydissä Kapkaupungista Pretoriaan. Odotukseni legendaarisesta junamatkasta ovat korkealla. Saavun Rovos Railin lähtöasemalle, odotushuoneesta tulvi viulujen sävelet. Kahden viulistin soittaessa Rovos Railin henkilökunta kantaa junamatkaa odottaville asiakkaille kahvia, teetä, virvoitusjuomia, kuohuviiniä sekä pientä purtavaa. Tunnelma on jännittynyt, mutta ennen kaikkea odottava. Omistaja, **Rhodes Vos** pitää puheen ja kertoo matkan sisällöstä muistuttaen illallisen pukeutumiskoodista. Yllätyn positiivisesti huomattessani, että herra Vos on huumorintajuinen mies, jonka puhe saa ihmiset nauramaan – näin alkava matka muuttuu maanläheisemmäksi. Herra Vosin sanojen myötä myös matkustajien jännitys näyttää purkautuvan ja nimenhuudon jälkeen selvästi rentoutuneet asiakkaat lähtevät vaunuemäntiensä kanssa kohti vaunujaan.

Lähtöpäivä on tukahduttavan kuuma, mittari kohooa yli 40 asteen. Junan käytävillä on lämmin kuin saunassa ja voi vain ihmetellä tummansinisiin asuihin pukeutuneen henkilökunnan viileyttä. Ravintolavaunuissa sekä hyteissä ilmastointi kuitenkin toimii, mikä onkin ensiarvoisen tärkeää, sillä matka Pretoriaan rytmittyy ruokailujen kautta. Matkustajat saavat nauttia monipuolisen aamiaisen ja lounaat. Illalliset sisältävät neljä ruokalajia viineineen. Aterioiden välillä salonkivaunuissa on tarjolla hedelmiä ja pientä purtavaa. Kahden päivän ajan saamme nauttia menneiden aikojen eliitin huolettomasta elämästä, jossa kaikki on ajateltu ja hoidettu valmiiksi.

Kaikki matkustajat noudattavat pukukoodia. Suurin osa matkustajista on Ruotsista ja Englannista. Illalliset ovat matkan tyylikkäämmät ja juhlallisimmat hetket, joihin miehet ovat pukeutuneet pukuihin ja naiset viehättäviin kesämekkoihin. Molemmissa ruokailuvaunuissa on iloinen ja odottava tunnelma, josta matkustajat osaavat ja haluavat nauttia. Illallisen jälkeen kuljen läpi junan nauttimaan Etelä-Afrikan pimeistä illoista viimeisenä olevaan avovaunuun. Täällä hurauttaa muutama tunti kuin hetkessä yöllistä tähtiitaivasta tarkkaillen, lämpimän kesäyön tuulen leyhyttäessä mekkoni helmaa tunnen itseni tavattoman onnelliseksi eikä edessäni toisiinsa nojaava pariskunta näytä yhtään minua onnettomammalta. Hymyillen toivotan heille hyvää yötä ja lähden nukkumaan, mutta öistä muodostuukin Rovos Railin akilleen kantapää. Luksus-juna on kuitenkin loppujen lopuksi juna, raiteet matkalla ovat osittain vanhoja ja siten yöt herkkäunisille ovat enemmän kuin haasteellisia.

Jotta koko matka ei menisi kokonaan syömiseksi ja lepäilemiseksi junassa, Rovos Rail pysähtyy muutamassa kohteessa. Ensimmäinen pysähdys on Matjestiefonteinissa. Tämä viktorianinen kaupunki on kuin elokuvan hyvin rakennetut kulissit, joissa voi suorastaan aistia kuinka aika on pysähtynyt jo kauan sitten. En ehkä valitsisi tätä pientä kylää lomakohteeksi, vaikka **James Douglas Loganin** vuonna 1884 perustama Lord Milner -hotelli on varsin soma. The Marie Rawdon Museum on kuitenkin visiitin arvoinen, sillä se on jännittävä sekoitus kaikkea mahdollista. Museossa on esillä muun muassa 1800-luvun naisten mekkoja, kokoelma posliinisia wc-istuimia ja täytetty krokotiilin pää. Huomio kiinnittyy vanhoihin eliitin ruokalistoihin, joissa kilpikonakeitto näyttää olleen suuressa huudossa. Voi vain todeta, että menut ovat kunkin ajan yhteiskunnan peili. Matkustajilla ei ole pysähdyspaikoissa kiire, sillä aikatauluissa ollaan joustavia ja jokainen ehtii viettää tarpeeksi aikaa kummassakin matkaan kuuluvassa kohteessa. Toinen pysähdys on Kimberley, jonka vuonna 1871 perustetun timanttikaivoksen valtava ”big hole” vetää sanattomaksi. Paikka on pysäyttävä ja saa pohtimaan himoittujen jalokivien eteen tehtyjä uhrauksia. Kimberleyssä on helppo kuvitella edelleen hevoscärryjen kolina, ihmisten puheensorina, kinastelu ja koirien haukkuminen. Täten oppaan toteamus timantteja etsivien miesten elämäntavasta ”they lived hard and played hard” ei yllätä, vaan täydentää mielikuvaa timanttien etsimisestä.

Retkeltä palaavia junalaiturilla odottavat kylmät kuohuviinilasilliset ja pyyhkeet. Junan nytkähtaessä hitaasti liikkeelle istun hyttini sāngyllā, avaan ikkunan ja katselen vaikuttuneena satoja ellei tuhansia flamingoja, joiden hoikat varjot peilautuvat veteen. Vaaleanpunaiset linnut pitkien jalkojensa päällä tepsuttelevat tuiki tietämättöminä ohikulkevan junan matkustajista, jotka ihastelevat niitä kerta toisensa jälkeen. Vähitellen aurinko värjää laskeessaan karun maiseman oranssiksi. Kerta toisensa jälkeen en voi olla rakastumasta tähän Etelä-Afrikan maagiseen auringonlaskuun. Satumaisen kaunis hetki on myös aika

Matkalla Kapkaupungista Pretoriaan pysähdytään Kimberleyn timanttikaivoksella.

Boulders Beach sijaitsee Simons Townissa, jonne pääsee helposti autolla, taksilla, bussilla tai junalla.

Junan jatkaessa matkaa Kimberleystä matkailijat saavat ihastella satoja vaaleanpunaisia flamingoja.

pukeutua illalliselle.

Tällaistako oli entisaikojen eliitin elämä? Ruokailuja, viinilasillisia, teehetkiä, asujen vaihtoa? Kyllä. Minun on pakko myöntää, että tämä kaikki on mukavaa kokea, mutta kuinka kauan tällaista todellisuudessa jaksaisi? Ehkä pidempään kuin kaksi vuorokautta, mutta huomaan kaipaavani jo lenkille, takaisin vähemmän ruokailuja sekä yksinäisiäkin hetkiä käsittävään elämään.

Kahden vuorokauden kuluttua lähdstä Rovos Rail saapuu Pretorian vanhalla asemalle. Yllätyksekseni mieleni on sekä tyytyväinen että ajea. Huonosti nukutut yöt painavat, mutta samalla olen voinut kokea unohtumattoman elämyksen. Ennen kuin hyppään taksiin tutustun vielä Rovos Railin kulisseihiin sekä pistäydyn pienessä museossa, jossa langanlaiha, eläkkeellä oleva Rovos Railin junankuljettaja kertoo esiineistä ja urastaan rautatien savuisessa menneisyydessä. Pretorian asemalla kohtaan ehkä matkan positiivisimman yllätyksen - paikka on sitoutunut sekä loukkaantuneiden että löytöeläinten hoitoon. Oppaan kertoessa meille paikan päälle yön aikana tuoduista kissanpennuista ja hylätyistä koirista, joista Rovos Railin henkilökunta pitää huolen, on ohitseni tepastellut myös riikinkukko sekä hyvin äkäinen strutsi – kummatkin junayhtiön suojeluksessa olevia luontokappaleita. Tähän tietoon eläinten hyvinvoinnin eteen tehdystä työstä on hyvä päättää ristiriitaisten tunteiden matka maailman yllisimmän junan kyydissä.

Matkalla kohti Illyria Housea, viimeistä yöpaikkaani ennen kotiinpaluuta, mietin millainen kokemus Rovos Rail todella on. Kannattaako se kokea? Ensimmäiseen kysymykseen voin todeta, että matka oli ristiriitaisuudesta huolimatta uskomaton. Toiseen kysymykseen voin puhtaasti sanoa kyllä, ehdottomasti. Eikä Rovos Railin konsepti voi olla täysin väärä, sillä matkan aikana keskustelin usean matkustajan kanssa, jotka olivat tehneet matkan jo aiemminkin ja huomaan ymmärtäväni heitä. Havahdun mietteistäni taksin pysäköidessä suurelta yksityistalolta näyttävän talon eteen. Olen aivan varma, että kuljettaja on erehtynyt rakennuksesta, jonka edustalla kohoaa musta koristeellinen, kultauksin viimeistely rautaportti. Portit avautuvat hitaasti ja mustaan pukuun pukeutunut hovimestari tervehtii hymyillen samalla kun minä pyyhkäisen salaa otsalle kohoavat hikihelmet. Astelen miehen perässä alas taloon johtavia kiviportaita ja valtavan kokoisen eteishallin kattokruunu saa haukkomaan henkeä. Minut johdatetaan huoneeseen, jonka sänkyä koristaa muheka sängynpäät, runsaat verhot somistavat ikkunoita, kattokruunussa leikkivät auringon säteet, hopeisessa coolerissa odottaa vaaleanpunainen kuohuviini ja hopeinen vati on täytetty hedelmillä. Huoneesta pääsen valtavalle terassille, jonka valkoisiin korituleihin lysähdän hämmentyneenä ja voin vain todeta, että nyt olen aloittanut aikamatkan kolonialismiromantiikkaan aivan Suomen Etelä-Afrikan suurlähetystön naapurissa.

Kerättyäni hetken voimiani, lähten selvittämään talon historiaa, joka selittäisi tämän hyvin erikoisen ulkoasun. Pian minua tulee tervehtimään henkilökohtaisesti talon omistaja musta leveälierinen hattu päässään. Nainen kertoo, että talon oli rakennuttanut 1940-luvulla timanttikaivoksen omistaja, mutta 1980-luvulla hän yhdessä miehensä kanssa ostivat paikan tyttärilleen opiskelija-asunnoksi. Lasten kasvetua aikuisiksi talo muutettiin hotelliksi 1990-luvun puolivälissä. Nyökkäilen sujuvasti ja tarkkailen mielenkiinnolla talon sisustusta, joka huokuu haikailua eurooppalaisen kulttuurin perään antiikkiesineiden kautta. Talossa on 1600-luvun seinävaatteita, 1700- ja 1800-luvun huonekaluja, tummia puukaappeja täynnä antiikkihopeaa. Kaikkialla on kristallikruunuja, kynttilöitä, pitsiä ja kukkasia, suitsukkeet tuoksuvat. Puutarha puolestaan on kuin saduista kukkaistutuksineen ja uima-altaineen. Kävelen ympäri "hotellia" ja sen pihamaata enkä tiedä mihin voisin katseeni suunnistaa, sillä joka puolella on toinen toistaan runsaampia yksityiskohtia. Ystävällisyydestään huolimatta omistajarouva on yhtä erikoinen tapaus kuten on hotellikin. Ehdottomasti sympaattisin henkilö on hovimestari John, joka on työskennellyt paikassa yli kahdenkymmenen vuoden ajan.

Seuraavana päivänä on aika suunnata lentokentälle, seikkailuni upeassa Etelä-Afrikassa alkaa olla vähitellen ohi. Lähtiessäni Illyria Housesta hotellin ulkopuolelle kokoontuu henkilökunta laulaen paikallista laulua. Lähten hämmentyneenä kuin sadun jälkeen, josta ei tiedä mitä ajatella. Rovos Raililla saatuja univelkoja ei yksi yö ajan pysäyttämässä satulinnassa ole voinut pyyhkiä pois. Niinpä nukahdan ennen kuin kone on edes irronnut maasta, mutta unissani palaan vielä Etelä-Afrikkaan: seikkailen yhä viinitiloilla ja nautin kauniista hotelleista, kohtaan ystävällisiä ja elämäniloisia ihmisiä. Aurinko paistaa korkealta taivaalta ja lounaani nautin sen paahteessa. Herätessäni huomaan koneen olevan jo Euroopan rajoilla – ja alan haaveilla paluusta Etelä-Afrikkaan.

Kloofstreet House -ravintolan jokainen huone on sisustettu eri teeman mukaan.

Steenberg Vineyards on vanhin rekisteröity viinitila Capen alueella.

o Lähellä Kapkaupungin kansainvälistä lentokenttää sijaitsee Hotel Verde, joka on vihreä, ei ainoastaan nimensä, vaan myös ideologiansa johdosta. Hotelli saa energiansa sekä tuuli- että aurinkoenergiasta ja siellä kasvatetaan omat yrtit, guavat sekä sitruunat. Lisäksi siellä käytettävät ruoka-aineet ovat lähiruokaa: aamiaissalissa on jopa taulu, jossa kerrotaan mistä ruoka-aineet tulevat ja monenko kilometrin takaa. Myös kuntoilulle on hotellissa mahdollisuus: ulkoilmagym ja sisäkuntosalissa käytettävistä laitteista otetaan käyttöön niistä syntyvä energia. Huoneista löytyvät kierrätysroskikset sekä lasiset, kierrätettävät maito- ja vesipullot. Hotellissa käytetyt maalit ovat luontoystävällisiä, samoin kuin uima-allas, jonka puhdistuksesta huolehtivat kasvit. Myös paikallisuus on otettu huomioon ja lähikoulujen oppilaat sekä paikalliset taiteilijat ovat toteuttaneet hotellin taide- ja koriste-esineet. Hotelli Verde on todellinen hyvän mielen hotelli: ekologinen omatunto säteilee yhdessä auringon kanssa.

o Cape Gadget -hotelli kuuluu maailman perintötalojen joukkoon sekä siihen kuuluva More quarters -huoneistohotelli aamiaisella. Kokonaisuuteen kuuluu myös yksi viktoriaaninen talo, jossa on 4 huonetta sekä oma uima-allas.

o Robben Island sijaitsee lyhyen venematkan päässä Kapkaupungista. Se toimi vankilana, jossa pidettiin apartheidin aikana poliittisia vankeja: **Nelson Mandela** oli vankina Robben Islandilla 18 vuotta. Alun perin saari oli hollantilaisten perustama ja se on toiminut myös leprasairaalana.

o Boulders Beach ja sen suloiset pingviinit.
o Kapin niemimaan kallioinen niemeke Cape point, josta on upeat näköalat.
o Ystävälliset työntekijät hotelleissa, Rovos Raililla ja ravintoloissa
o Ruoka ja viini: Kapkaupunki ja sen lähiympäristöt ovat kulinaristin unelma.
o Rovos Railin viimeiseen asti mietitty kokonaisuus

o Vaihteleva sää asettaa omat haasteensa.
o Rovos Rail -junassa nukkuminen on haastavaa.

TEKSTI JA KUVAT: RIIKKA-MARIA PÖLLÄ

Rovos Raililla matkustajan ei tarvitse itse huolehtia mistään.